

Sygn. akt VIII Gz 139/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SO Agnieszka Kądziołka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku U. J.

o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej

na skutek zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 czerwca 2015 r. w sprawie V GU 10/15

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni U. J. wniosła do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim wniosek o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej.

We wniosku tym wskazała, że była żyrantem kredytu mieszkaniowego córki, zaś gdy córka ta utraciła dotychczasową pracę, do nowej w T. zmuszona była dojeżdżać ponosząc znaczne koszty, na które jej pensja nie wystarczała po zapłacie innych zobowiązań. Spowodowało to przeznaczenie oszczędności wnioskodawczyni na spłaty rat kredytu córki, opłaty za mieszkanie i na życie. Wtedy też wnioskodawczyni zaciągała kolejne długi by spłacać długi poprzednie. Gdy jej córka znalazła zatrudnienie w G. całe swoje wynagrodzenie zaczęła przeznaczać na spłacanie swoich długów, natomiast wnioskodawczyni miała problemy ze spłacaniem własnego zadłużenia. Wskazała również listę wierzycieli, którzy udzielali jej pożyczek, ich wysokość, oraz kwoty pozostałe do spłaty. Poddała także, iż jej dochody pochodzą z renty rodzinnej w wysokości 2.230 zł oraz z umowy zawartej na okres dwóch lat, na mocy której opiekuje się osobami starszymi w Niemczech i uzyskuje z tego tytułu około 6.000 zł za dwa miesiące pracy, po której następuje miesiąc przerwy, co daje jej średnio dochód 2.000 zł miesięcznie z tego tytułu. Wskazała, że w sumie jej miesięczny dochód wynosi około 4.200 zł, co – jak zaznacza – jest niewielką kwotą w stosunku do jej łącznego zadłużenia. Podniosła również, że starała się dojść do porozumienia z wierzycielami, lecz ci domagają się natychmiastowej spłaty. Oświadczyła też, że nie było w stosunku do niej prowadzone dotychczas postępowanie upadłościowe.

Na wezwanie Przewodniczącego do uzupełnienia wniosku wnioskodawczyni wskazała, że nie posiada żadnego majątku, a jej jedynymi źródłami dochodu jest renta po zmarłym mężu oraz wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia

wykonywanej na terenie Niemiec. Jako dowód na wysokość renty przedłożyła decyzję o waloryzacji wojskowej renty rodzinnej oraz umowę zlecenia. Przedłożyła również deklarację podatkową PIT. Wskazała nadto, iż nie posiada żadnych spornych wierzytelności, ani listy zabezpieczeń na jej majątku, wskazała że hipoteka jest ustanowiona na mieszkaniu jej córki, zaś ona jedynie jest poręczycielem. Poinformowała również, że nie ma wystawionych przeciwko niej nakazów zapłaty i innych tytułów egzekucyjnych i wykonawczych przeciwko niej. Nic jej również nie wiadomo o tym, aby toczyły się przeciwko niej postępowania sądowe. Wskazała również, że raty spłaty wierzycieli może uiszczać do 5. dnia każdego miesiąca.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie V GU 10/15 oddalił wniosek U. J. o ogłoszenie upadłości w stosunku do osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki podmiotowe wskazane w art. 491⁴ ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2015 r., poz. 233) [dalej p.u.n.], tj. jest osobą fizyczną nie prowadzącą działalności gospodarczej i jej upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami działu II tytułu I części pierwszej p.u.n. Sąd Rejonowy wskazał nadto, że dowody załączone do wniosku potwierdzają, iż wnioskodawczyni ma wymagalne zobowiązania pieniężne, natomiast z jej oświadczenia wynika, że zobowiązania te nie są obecnie regulowane – U. J. jest zatem niewypłacalna w rozumieniu przepisów p.u.n. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że w jego ocenie zobowiązania wnioskodawczyni powstały wskutek jej rażącego niedbalstwa (jej niewypłacalność powstała wskutek zależnych od dłużniczki zdarzeń – wpadła w tzw. „spirale kredytową” spłacając jedne kredyty poprzez zaciąganie drugich), a dane podane we wniosku są niepełne (nie wskazała miejsc, w których znajduje się jej majątek, ani nie podała gdzie zamieszkuje). Sąd Rejonowy zauważył nadto, że dłużniczka pracuje, a nadto otrzymuje rentę rodzinną, co pozwala uzyskać dochód około 4.740 zł miesięcznie, który pozwala na spłatę części zobowiązań „od ręki”. Sąd pierwszej instancji zwrócił również uwagę, że dłużniczka nie przedstawiła planu spłaty wierzycieli, a jedynie wskazała, że zobowiązania mogłaby spłacać do każdego 5. miesiąca, ale nie podała w jakiej wysokości i jak długo miałyby taka spłata potrwać.

Wnioskodawczyni złożyła zażalenie zaskarżając w całości wskazane wyżej postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim.

W treści zażalenia podniosła, że jej niewypłacalność powstała wskutek zdarzeń od niej niezależnych, w tym choroby córki i jej rehabilitacji. Podniosła nadto, że otrzymywana przez nią renta wynosi nie 2.700 zł ale 2.259 zł; jej praca w Niemczech to praca po półtora miesiąca, po którym następuje półtora miesiąca, gdy przebywa w Polsce i nie pracuje, niekiedy tylko pracuje przez dwa miesiące, a zatem otrzymywane przez nią wynagrodzenie w wysokości 1.300 € jest na trzy miesiące i daje jej średniomiesięczny dochód w wysokości 1.800 zł; nie posiada żadnego majątku, jak również nie prowadzono przeciwko niej żadnego postępowania upadłościowego w ciągu ostatnich 10 lat; nie zwiększyła w tym okresie żadnych kredytów, natomiast dokonała w czerwcu 2015 r. spłaty niektórych zobowiązań na łączną kwotę 16.470 zł.

W treści pisma zawierającego zażalenie zamieściła skarżąca również plan spłaty zobowiązań wobec wierzycieli na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni okazało się zasadne.

Wnioskodawczyni wniosła o ogłoszenie upadłości w trybie przewidzianym w tytule V ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze "Postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej".

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że jako instytucja prawna upadłość konsumencka została wprowadzona po raz pierwszy ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2008 r., Nr 234, poz. 1572) jako odpowiedź na narastające negatywne zjawisko społeczne nadmiernego zadłużania się osób fizycznych. Ustawodawca wyszedł z założenia, że należy

stworzyć mechanizmy prawne, które w pewnych wypadkach umożliwią oddłużenie tym osobom fizycznym, które są zadłużone w stopniu uniemożliwiającym im samodzielną spłatę długów. Wprowadzone wówczas przesłanki ogłoszenia upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej - jak podkreślano w doktrynie - były zbyt restrykcyjne (w szczególności podtrzymanie zasady prymatu interesów wierzycieli wobec konsumentów w rozumieniu u.p.n.), aby instytucja ta mogła zrealizować cele przyświecające ustawodawcy. Ustawą z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1306) dokonano nowelizacji przepisów regulujących upadłość konsumencką, natomiast w uzasadnieniu projektu ustawy jako jej cel wskazano usunięcie dotychczasowych barier w dostępie do postępowania upadłościowego osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, tak aby ograniczyć wykluczenie społeczne i mechanizm dziedziczenia bezradności przez następne pokolenia, umożliwienie reintegracji dłużników w legalnym obrocie gospodarczym, a w dłuższej perspektywie umożliwić dłużnikom ponowne korzystanie z usług instytucji finansowych [zob. druk Sejmu VII kadencji Nr (...), (...)/].

Założenia te swój wyraz znajdują w art. 2 ust. 2 p.u.n., zgodnie z którym postępowanie uregulowane ustawą wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej należy prowadzić tak, aby umożliwić umorzenie zobowiązań upadłego niewykonanych w postępowaniu upadłościowym, a jeśli jest to możliwe – zaspokoić roszczenia wierzycieli w jak najwyższym stopniu. Należy zatem uznać, że pierwszoplanowym celem tzw. upadłości konsumenckiej jest oddłużenie osoby fizycznej [por. A. W., Przesłanki ogłoszenia upadłości konsumenckiej, (w:) Przegląd prawa handlowego, luty 2015]. Na uwadze należy mieć także liberalizację dostępu konsumentów do ogłoszenia ich upadłości wobec wyłączenia zastosowania do postępowania w sprawie ogłoszenia upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej przepisów wskazanych w art. 491² ust. 1 u.p.n., dotyczących m.in. konieczności posiadania środków wystarczających co najmniej na koszty postępowania upadłościowego.

Nie bez znaczenia są również pozytywne przesłanki ogłoszenia upadłości konsumenckiej wyrażone w art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. in fine, a mianowicie zasada słuszności oraz względy humanitarne. Usytuowanie wskazanych przesłanek pozytywnych (stojących na przeszkodzie oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości), w jednostce redakcyjnej dotyczącej nieprawdziwych lub niepełnych danych, prowadzi do konkluzji, iż sąd rozpatrujący wniosek, w przypadku wystąpienia wskazanej przesłanki negatywnej, powinien zbadać, czy nie wystąpiła choćby jedna (alternatywa nierozłączna) z przesłanek pozytywnych z art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. in fine. Jeżeli więc przemawiają za tym zasady słuszności lub względy humanitarne, sądowi rozpoznającemu wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie wolno oddalić wniosku na podstawie art. 491⁴ ust. 4 u.p.n.

Przechodząc do przesłanek ogłoszenia upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej (tzw. upadłości konsumenckiej), należy wskazać, iż dzielą się na dwie grupy: przesłanki pozytywne określone w art. 491¹ ust. 1 u.p.n., które można określić również mianem przesłanek podmiotowych, a także przesłanki wskazane w art. 10 i art. 11 ust. 1 p.u.n., oraz przesłanki negatywne – obliwujące sąd do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej – uregulowane w art. 491⁴ u.p.n. za wyjątkiem sytuacji określonych w art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. in fine (dotyczących zasad słuszności i względów humanitarnych).

Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawczyni spełniła przesłanki podmiotowe (pozytywne) ogłoszenia upadłości konsumenckiej.

Wskazany wyżej art. 491⁴ u.p.n. w ust. 1 stanowi, że sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa, natomiast w ust. 4, iż sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dane podane przez dłużnika we wniosku są niezgodne z prawdą lub niepełne, chyba że niezgodność lub niepełność nie są istotne lub przeprowadzenie postępowania jest uzasadnione względami słuszności lub względami humanitarnymi.

Treść art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. należy odczytywać w kontekście art. 491² ust. 4 u.p.n., który wskazuje co powinien zawierać wniosek o ogłoszenie tzw. upadłości konsumenckiej. Zgodnie z tym przepisem wniosek o ogłoszenie upadłości

powinien zawierać: 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania oraz numer PESEL dłużnika, a jeśli dłużnik nie posiada numeru PESEL – dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację; 2) wskazanie miejsc, w których znajduje się majątek dłużnika; 3) wskazanie okoliczności, które uzasadniają wniosek i ich uprawdopodobnienie; 4) aktualny i zupełny wykaz majątku z szacunkową wyceną jego składników; 5) spis wierzycieli z podaniem ich adresów i wysokości wierzytelności każdego z nich oraz terminów zapłaty; 6) spis wierzytelności spornych z zaznaczeniem zakresu w jakim dłużnik kwestionuje istnienie wierzytelności; wskazanie wierzytelności w spisie wierzytelności spornych nie stanowi jej uznania; 7) listę zabezpieczeń ustanowionych na majątku dłużnika wraz z datami ich ustanowienia, w szczególności hipotek, zastawów i zastawów rejestrowych; 8) oświadczenie dłużnika, że nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 491⁴ ust. 2 i 3.

Z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego wynika, że podstawę rozstrzygnięcia Sądu, oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości, było wystąpienie negatywnych przesłanek (wynikających z przytoczonych wyżej przepisów art. 491⁴ ust. 1 i 4 u.p.n.) w postaci powstania stanu niewypłacalności wnioskodawczyni wskutek jej rażącego niedbalstwa oraz złożenie wniosku niekompletnego.

W doktrynie wskazuje się, że rażącym niedbalstwem jest zachowanie dłużnika, polegające na niedołożeniu należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach, konieczne jest przy tym ustalenie, że w konkretnych okolicznościach danego przypadku dłużnik mógł zachować się z należyłą starannością. Zakwalifikowanie zachowania dłużnika jako rażącego niedbalstwa uniemożliwiają przykładowo błędne informacje, na podstawie których dłużnik podejmował decyzję lub fakt, że do nieostrożnego zachowania dłużnik został zmuszony warunkami, w jakich działał albo czynnikami wewnętrznymi. Jako przykład rażącego niedbalstwa wskazuje się zachowanie dłużnika, który zaciąga kredyty znacznie przekraczające w chwili ich udzielania jego możliwości zarobkowe, w sytuacji braku perspektyw na poprawę aktualnej sytuacji. Wedle bowiem rozsądnej oceny winien liczyć się z tym, że w najbliższym czasie – bez dodatkowego zadłużenia – nie będzie w stanie obsłużyć swojego długu, odmiennie natomiast należałoby ocenić takie zachowanie dłużnika w sytuacji, gdy zaciąga on kolejne zobowiązania z chęci uregulowania zobowiązań poprzednich, licząc na to, że jego sytuacja majątkowa się poprawi. Ponieważ przepis art. 491⁴ ust. 1 u.p.n. mówi w kontekście przesłanek negatywnych ogłoszenia upadłości konsumenckiej w przypadku winy nieumyślnej wyłącznie o rażącym niedbalstwie, należy uznać, że jeżeli dłużnik błędnie oceniał swoją sytuację w wyniku lekkomyślności, to nie stoi to na przeszkodzie ogłoszeniu jego upadłości konsumenckiej [por. A. W., Przesłanki ogłoszenia upadłości konsumenckiej, (w:) Przegląd prawa handlowego, luty 2015, s. 27].

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności przedstawione we wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zażaleniu, a także zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie pozwalają na kategoryczne stwierdzenie, że wnioskodawczyni swoim zachowaniem - umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa - doprowadziła do niewypłacalności lub istotnie zwiększyła jej stopień. Sąd pierwszej instancji oceniając zachowanie wnioskodawczyni, polegające na zaciąganiu kolejnych długów w celu spłacenia długów poprzednich (wpadnięciu w tzw. spiralę zadłużenia) na wyrost stwierdził, że przesłanka ta została spełniona. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wymaga uprzedniego ustalenia, czy w chwili zaciągania pierwszej pożyczki sytuacja majątkowa wnioskodawczyni wskazywała na to, że zaciągnięte zobowiązanie znacznie przekracza jej możliwości zarobkowe, czy też mogła ona w sposób usprawiedliwiony przypuszczać, że zdoła spłacić dług, lecz inne, niezależne od niej okoliczności jej to uniemożliwiły.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób zatem bez wcześniejszego wysłuchania wnioskodawczyni prawidłowo ocenić, czy wpadając w spiralę zadłużenia wykazała się rażącym niedbalstwem. Przeprowadzenie czynności polegającej na wysłuchaniu wnioskodawczyni uzasadniają chociażby niejasności występujące w jej pismach, w szczególności dotyczące chronologii zdarzeń związanych z koniecznością pomocy córce wnioskodawczyni, której zarobki nie pozwalały na samodzielne utrzymanie się, w kontekście zaciągania kolejnych pożyczek, ustalenie czy wówczas wnioskodawczyni posiadała wskazany we wniosku stały dochód w wysokości około 2.700 zł (jak wskazała 2.230 zł „na rękę”) oraz od kiedy zaczęła uzyskiwać dodatkowy dochód z podjętej pracy w Niemczech w wysokości około 2.000 zł miesięcznie (jak wskazała we wniosku). W takim stanie rzeczy konieczne jest też ustalenie, czy zaciągając pierwsze zobowiązanie ze „spirali zadłużenia” wnioskodawczyni była w stanie spłacić dług,

jak również czy zaciąganie kolejnych zobowiązań może zostać ocenione jako dokonane w okolicznościach niezależnych od wnioskodawczynie, zmuszających ją do nieostrożnego zachowania. Lapidarność twierdzeń wnioskodawczynie, działającej bez zawodowego pełnomocnika, również przemawia za koniecznością wyznaczenia posiedzenia w celu jej wysłuchania. Za powinnością tej czynności przemawiają również wskazane wyżej cele upadłości konsumenckiej przyświecające ustawodawcy oraz zasady wyrażone w art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. in fine.

Sąd Rejonowy zaniechał wyjaśnienia wyżej opisanych okoliczności, poprzestając na stwierdzeniu, że tzw. spirala zadłużenia, w którą ostatecznie wnioskodawczynie popadła, jest wystarczająca dla stwierdzenia przesłanki z art. 491⁴ ust. 1 u.p.n.

Odnosząc się do negatywnej przesłanki polegającej na złożeniu wniosku niekompletnego dostrzec trzeba z kolei, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo wskazał, że wnioskodawczynie złożyła wniosek niekompletny z uwagi na niewskazanie miejsc, w których znajduje się jej majątek oraz niepodanie gdzie zamieszkuje. Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy ustalił w tym zakresie błędny stan faktyczny, albowiem w odpowiedzi na wezwanie wnioskodawczynie w piśmie z dnia 20 kwietnia 2015 r. wskazała, że nie posiada żadnego majątku. Trudno w tych okolicznościach oczekiwać, że wnioskodawczynie wskaże miejsca, w których znajduje się jej nieistniejący majątek.

Za nieuzasadnione należy również uznać oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej z uwagi na jego niekompletność polegającą na niewskazaniu miejsca zamieszkania wnioskodawczynie. W istocie wnioskodawczynie wskazała w pismach procesowych swoje miejsce zamieszkania, natomiast pojawiające się w tym względzie rozbieżności (wobec różnic w adresie wskazanym w pismach procesowych oraz w dołączonych do pisma wnioskodawczynie z dnia 20 kwietnia 2015 r. kopiach dokumentów umowy zlecenia, decyzji o waloryzacji wojskowej renty rodzinnej, informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego, informacji o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy oraz zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym), o ile budzą one wątpliwości Sądu, mogą być wyjaśnione podczas wysłuchania wnioskodawczynie.

Co więcej należy pamiętać, że nawet gdyby było tak, że wnioskodawczynie złożyła wniosek niekompletny, Sąd Rejonowy powinien ustalić, czy nie zachodzą pozytywne przesłanki wskazane w art. 491⁴ ust. 4 u.p.n. in fine.

Na marginesie sprawy (z uwagi na okoliczność, iż wnioskodawczynie w treści pisma zawierającego zażalenie na zaskarżone postanowienie przedłożyła plan spłaty wierzycieli, do czego została zobowiązana przez Sąd I instancji, a czego niewykonanie Sąd ten wskazał jako istotny dla rozstrzygnięcia w uzasadnieniu) należy wskazać, że art. 491² ust. 3 p.u.n. wśród elementów, które powinien zawierać wniosek o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej nie wymienia planu spłaty. Art. 491¹⁴ ust. 1 p.u.n. wskazuje, że plan spłaty wierzycieli ustala Sąd po wysłuchaniu wierzycieli, syndyka i upadłego, już po zatwierdzeniu listy wierzytelności, a zatem już po ogłoszeniu upadłości. Jak wskazuje doktryna, plan spłaty wierzycieli jest autonomiczną konstrukcją przepisów o upadłości konsumenckiej [por. R. A., B. G., Komentarz do ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (wyciąg) (w:) R. A., B. G., Upadłość konsumencka. Komentarz do nowelizacji prawa upadłościowego i naprawczego, W. 2015, komentarz do art. 491¹⁴ p.u.n.]. Wśród przepisów p.u.n. dotyczących upadłości osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej brak jest przepisu, który nakładałby na wnioskodawcę obowiązek jego przedłożenia. Tym samym niezłożenie planu spłaty wierzycieli w żadnym przypadku nie może być traktowane jako niezupełność podanych we wniosku danych, bowiem nie obejmuje go art. 491² ust. 3

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien wysłuchać wnioskodawczynie w celu ustalenia opisanych wyżej okoliczności, w szczególności istnieje potrzeba ustalenia, czy w chwili zaciągania chronologicznie pierwszej ze wskazanych przez wnioskodawczynie pożyczki była ona w stanie spłacić zadłużenie, jak również, czy zaciągając kolejne zobowiązania motywowana była założeniem, iż jej sytuacja majątkowa poprawi się i będzie w stanie uregulować zadłużenie, czy też nie, a także, czy do zaciągania kolejnych zobowiązań została zmuszona niezależnymi od niej

okolicznościami. Dopiero ustalenie tych okoliczności faktycznych pozwoli Sądowi na dokonanie oceny, czy wystąpiła przesłanka z art. 491⁴ ust. 1 u.p.n.

W tym stanie rzeczy zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu w celu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zgodnie z art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., stosowanymi na podstawie art. 35 p.u.n.